

Минуло ся, помагало
Ласкаве дівоче
Щире слово...

[III.]

»Вибачайте!«
Утер сліні очи:
»Вибачайте, мої любі!
Нехотя журю ся.
Так от, бачите, Маряна
З убогим Петрусем
Що-вечора розмовляла,
А мати не знала.
Дивувалась: »Що се таке
Маряну спіткало?
Чи не пристріт? Сяде шити,
Не те вишиває;
Замість »Гриця,« задумавшись,
»Петруся« співає;
Часом сонна розмовляє,
Подушку цілує...«
Мати спершу сьміяла ся,
Думала: жартує;
Потім бачить, що не жарти.
Та й каже Маряні:
»Треба буде старостів ждять,
Та може й од пана.
Ти вже виросла — чівроку,
Уже й дівувала;
Я вже думаю, що... бачиш...
(На-силу сказала),
Що вже й за-між, коли тее...«
— »А за кого, мамо?«
— »Хто вподоба, то і оддам.«

Співає Маряна:
»Минула ся твоя доля,
На-віки минула!
Чом ти вчора, як вернулась,
На-вік не заснула?
Було б легше в домовині
Одинокій спати.